

Je to divný, je mi skoro sedmnáct, mám ještě všechny moudráky, ale když mi děda dá pusku na čelo a přitiskne k sobě, stejně se mi sevře krk. To pak roztahu a skoro mě to vyléčí, jo, skoro, ale to je vlastně v mém stavu hodně.

„Jak se má babička?“

„Celkem to jde... Dojde v neděli...“

Neděle, vždycky neděle, jenom neděle. Babička s dědou nemluví o ničem jiným než o tomhle dni a to mě za ně mrzí, protože oni se v životě nudí a chtějí by, abysme za nima chodili častěji, no ale o víkendu máme karate, plavání, hokej, nebo klavír. Prostě máme moc práce s tím, abysme vytvořili civilizaci zábavy, takže za pár let odstavíme svoje babičky a dědy do důchodáku, abysme měli svatej klid, protože mít doma staříky, co mluví z cesty a podělávají se, zas taková zábava není. Naštěstí už tady nebudu a neuvídím, jak je vezou pryč.

Pamatuju si, jak jsem jednou slyšel dědu Baillargeona prohlásit, že na světě nejsou stovky trápení, ale jenom dvě: mládí a stáří.

Hodnocení:

velmi dobré strategie v poznámkách, lexikum, FPV i styl

překlad vyvážený, vydařený

A-